

מסכת תמורה

פרק ו'

א. כל האסורים על גבי המזבח, אסרים כל שישו. הרובע, והנרבע, והמקצה, והגעבד, ואתנו, ומהיר, והכלאים, והטרפה, ויוצא דופן. איזה הוא מקצה. המקצה לעבודה זרה. הוא אסור, ומה שעליו מפר. איזה געבד. כל שעובדי אותו. הוא ומה שעליו אסור. זה וזה מתרין באכילה:

ב. איזה אתנו. הוא אומר לזונה, הוא ליד טלה זה בשכלה, אפלו מה, כלו אסורים. וכן הוא אומר לחברו, הוא לך טלה זה ומליין שפחיתך אצל עברי, רבי אומר, איןו אתנו. וחכמים אומרים, אתנו:

ג. איזה הוא מהיר כלב. הוא אומר לחברו, לך טלה זה פחת כלב זה. וכן שני שפטין שחילקו, אחד נטל עשרה, ואחד נטל תשעה וככלב, שכגד הכלב, אסורים, שעם הכלב, מתרים. אתנו כלב ומהיר זונה, גרי אלו מתרים, שנאמר (דברים כג), שניים, ולא ארבעה. ולדותיהם מתרים, שנאמר (שם) הנו, ולא ולדותיהם:

ד. נִתְנוּ לָהּ כְּסֶפִים, הַרְיָ אֲלֹו מִתְרִין. יִינּוֹת, שְׁמָגִים, וִסְלָתּוֹת, וְכֵל
דָּבָר שְׁכִיוֹצָא בּוֹ קָרְבָּ עַל גַּבֵּי מִזְבֵּחַ, אָסּוֹר. נִתְנוּ לָהּ מִקְדְּשִׁין, הַרְיָ
אֲלֹו מִתְרִין. עוֹפּוֹת, הַרְיָ אֲלֹו אָסּוֹרִין. שְׁהִיה בְּדַיּוֹ, מָה אִם
הַמִּקְדְּשִׁין, שֶׁהַמּוֹמֵן פּוֹסֵל בָּהֶם, אֵין אָתָּנוּ וּמְחִיר חֶל עַלְיָהֶם, עוֹפּוֹת,
שֶׁאֵין הַמּוֹמֵן פּוֹסֵל בָּהֶן, אֵינוֹ בְּדַיּוֹ שֶׁלֹּא יִהְיֶא אָתָּנוּ וּמְחִיר חֶל עַלְיָהֶן.
תַּלְמוֹד לוֹמֵר (שם), לְכָל גְּדֹר, לְהַבִּיא אֶת הַעֲוֹף:

ה. כָּל הָאָסּוֹרִים עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, וְלִדוּתֵיכֶן מִתְרִים. וְלֹד טִירָה,
רַבִּי אַלְיעָזֶר אָמֵר, לֹא יִקְרַב עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ. וְחַכְמִים אָמְרִים,
יִקְרַב. רַבִּי חַנִּינָא בּוֹ אֲנֻטִּיגְנוֹס אָמֵר, כְּשֶׁרֶת שְׁיִנְקָה מִן הַטִּירָה,
פְּסוֹלָה מִעַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ. כָּל הַקָּדְשִׁים שְׁבָעָשׂוּ טִירָה, אֵין פּוֹדִים
אוֹתָם, שֶׁאֵין פּוֹדִים אֶת הַקָּדְשִׁים לְהַאֲכִילָן לְכָלְבִּים: